

Zie je iets aan mij?

Het lijken heel gewone, leuke vrouwen maar ondertussen moeten ze leven met een prothesebeen, kaal hoofd of overtollig vel.

‘Die joggingbroek is niks, zei de fysiotherapeut. Morgen trek je een korte broek aan’

Pietsje (53) verstopte lange tijd haar prothesebeen. “Maar nu draag ik weer rokjes en korte broeken.”

“Er is niks aan de hand met je knie, het zit tussen je oren, zeiden alle artsen. Tot ik in 2007 bij een professor kwam die ontdekte dat ik een agressieve tumor in mijn knie had. Mijn been moest worden geamputeerd. Even dacht ik dat-ie naar de röntgenfoto van een andere patiënt had gekeken. Ik ben heel sportief, heb drie kinderen en nu moest mijn been eraf. 'Maak me alsjeblieft niet meer wakker', zei ik tegen de anesthesist toen ik onder narcose ging.

Ik liep hard, ik danste en hield van mooie kleren en schoenen. Ik heb gevloekt, getierd, gehuild. Als ik een uur met mijn prothese liep, deed de stomp zo'n pijn dat ik verder moest in een rolstoel. Met een dekentje over de stomp. Mensen vroegen aan mijn man hoe het met me ging, terwijl ik er gewoon bij was. Alsof ik geestelijk wat mankeerde omdat ik in een rol-

stoel zat. Ik was jaloers op vrouwen met mooie benen, verstopte mijn prothese in joggingbroeken. 'Wat een stakker', hoorde ik weleens iemand zeggen.

Uiteindelijk kreeg ik een klikprothese – er wordt dan een pen aan je bot verankerd. Ik moest opnieuw leren lopen en ging in joggingbroek naar de fysiotherapeut. Hij vond het maar niks. 'Morgen trek je een korte broek aan', zei hij. Ik had pijn in mijn buik van de zenuwen, maar heb het gedaan. En nu draag ik weer jurken en korte broekjes en ben ik eindelijk weer mezelf. Yin yoga helpt me om te gaan met de fantoompijn die ik heb sinds mijn been is geamputeerd. Vroeger had ik niet zoveel met wandelen, nu loop ik de Vierdaagse en de Elfstedentocht. Ik heb mijn ronde billen terug en voel me weer de mooie vrouw die ik zo lang was kwijtgeraakt.” PIETSJE.NL

